

„Igyekeztek bemenni a szűk kapun...”

„Igyekeztek bemenni...” Ez így egyszerű biztatásnak hangzik. Mint amikor egy anyuka reggel iskolába indítja kislányát.

Jézus szavaiban azonban sokkal több van! Ez a szó ugyanis versenyfutást jelent! Harcot, küzdést jelent! A görög kifejezésben („agónidzein”) benne van az ismert „agónia”, a haláltusa, a végsőig való küzdés!

Jézus a kérdezőnek nem válaszolt, sőt hátat fordított neki, mert valami olyasmi után tudakozódott, aminek kinyilatkoztatására Jézus nem kapott felhatalmazást az Atyától.

A felszólítás, hogy „agónidzeszte” (vagyis „vívjatok haláltusát”, hogy beléphessetek a szűk kapun az életre), nyilván nem azt jelenti, hogy „törekedjete”. Töreksem pl. a villamosra felszállni a nagy tömegben, de nem tragédia, ha nem sikerül. De ha a szűk kapun nem megyek be, az tragédia.

Az „agónidzeszte”erőszakot jelent. Erőszakot, de nem másokon, hanem magunkon.

Ez azt jelenti, hogy aki üdvözülni akar, annak szakítania kell a szeretőjével, szakítania kell az anyagiak bálványozásával; szakítania kell a kábítószerével, amire rászokott.

Harcoljatok meg érte! Küzdjete meg a bejutásért! Képzeljük csak el ezt a képet: Ott van egy szűk bejárati ajtó, belül pedig valami csodálatos ünnep. Az ajtó előtt máris feltorlódtak az emberek, csak lassan megy a bejutás. Szinte közelharcot kell vívni a bejutásért! Ráadásul Jézus azzal folytatja, hogy a gazda nemsokára bezárja az ajtót! Most még csak szűk a bejárat, de hamarosan zárva lesz! Így igyekezz hát bejutni!

Személyesen is átéltünk valami hasonlót. Tolongás volt a bejáratnál, nehezen ment a bejutás, de nekünk be kellett jutnunk mindenképpen.

Most még csak szűk a bejárat, és nehéz a bejutás. Nehéz, de nem lehetetlen! Meg kell érte küzdeni, de be lehet jutni! Később azonban a szűk ajtóból zárt ajtó lesz, amikor már a bejutás lehetetlen. „Sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.”

Jézus szavaiban egyrészt benne van a biztatás: Igenis tehetünk a bejutásért! Küzdeni kell érte, de nem lehetetlen!

Egyikünk sem tudhatja, hogy meddig van nyitva nekünk az a bizonyos ajtó.

Talán magunkban kegyetlennek éreztük a gazdát. Amikor bezárult az ajtó, kívülről zörgettek a kint rekedtek, ő azonban ennyit mondott: Nem ismerlek titeket.

S akkor mire is hivatkoztak? „Előttem ettünk, ittunk, és az utcáinkon tanítottál.” A válasz azonban nem változott: Nem ismerlek titeket, távozzatok innen.

Vagyis: Nem elég hallgatni Jézust! Nem elég ott lenni, ahol Róla beszélnek

. Nem elég tudni Jézusról, és nem elég ismerni a Bibliát! Tenni kell! Küzdeni kell a Vele való közösségért!

A mesében, a királyfinak, egyszer csak kiemelkedik a tóból és megjelenik a tavak tündére és ajánlatot tesz. A királyfinak néhány másodperce van, hogy döntsön és igennel vagy nemmel válaszoljon. Válasza meghatározza további életét, sorsát. A válasz után a tündér elsüllyed a vízbe és többé nem tér vissza.

Ilyen a szűk kapu is. Az ember feladata felismerni az Úr Jézust, az Ő tanítását, az evangéliumot, abban az élethelyzetben és igent mondani rá.

Ha igent mondunk, akkor az a helyzet átölel és hordoz bennünket a kegyelem hullámain.

Ha nemmel válaszoltunk, akkor a helyzet elsüllyed az idő tavában. A nem válaszra, a helyzet végleg elmúlik, és a kapu becsukódik. Az elmúlt helyzetet nem hozhatjuk többé vissza.

A világ és annak fejedelme (Jn 14:30) figyel bennünket és nagyon nem tetszik neki az, amit teszünk. Ekezdődnek a szorongattatások...

Ha elkezdünk imádkozni, templomba járni, megtérni, megváltozni, adakozni, másokon segíteni, jót cselekedni, stb., akkor azt gondolhatnánk, hogy dicséretet kapunk.

A valóság az, hogy ha elkezdünk a szűk kapukon belépni, akkor megtapasztaljuk a sátán körmeit és fogait.

Furcsa módon, senkinek sem fog tetszeni az, amit teszünk. A házastársunk féltékeny lesz, hogy már nem ő az első a szívünkben, hogy már nem gyűjtünk vagyont, mint korábban, hanem még adakozunk is.

Másokon segítünk ahelyett, hogy lebecsülnénk őket, hogy már nem vagyunk annyira menők, ügyesek, mint korábban.

A gyerekeink is furcsán néznek ránk, hogy hová járunk, milyen közösségbe, hogy miért olvassuk a Bibliát, miért imádkozunk annyit...

Minek kell annyit templomba járni? Miért kell annyit ájtatoskodni? A legjobb esetben majd gyógyásznak írnak le, de rosszabb esetben számíthatunk komoly csatákra is.

Van akinek házastársa kidobálja vagy összetépi a vallásos könyveit, szentírását. Cirkuszol és számon kéri minden jócselekedetét.

A család többi tagja nem fogadja ezt szívesen, hanem ellenáll. Sokszor, egy családban, Krisztus igazi elfogadása évtizedekig is eltarthat.

De a szűk út, a szűk kapu, nemcsak a családban hoz megpróbáltatásokat. Kirekeszthetnek a munkaközösségből, elfordulhatnak a barátok.

Nagyon sok jónak tűnő ember jár a széles és tágas úton. Ezek jól megvannak az étellel, mindig érvényesülnek, mindig sikeresek és az emberek dicsérik őket.